

Megtartotta az élüzem címet a Rostkikészítő Vállalat

Becsomagolva útra készen áll a Rostkikészítő Vállalat igazgatói irodájában a Minisztertanács és a SZOT vörös vándorászalaja, amit még az 1961 évi jó munkájuk eredményeként nyertek el a vállalat dolgozói.

A zászlót elviszik, de itt marad az oklevél, amely büszkén hirdeti, hogy ezzel a vállalat nyolcadszor volt élüzem.

A zászlóbúcsúztatók azonban nem szomorkodnak, őszintén elmondják: nem számítottak arra, hogy az 1962 évi munka eredményeként is náluk marad a kiüntető zászló. Viszont az élüzem cím elnyeréséről egy pillanatra sem mondtak le a tervteljesítés legnehezebb időszakában sem.

A kongresszusi verseny napjaiban azért is vetélkedtek, hogy megtartsák az élüzem címet.

Az éves tervet túlteljesítették. Különösen nagy fejlődést értek el az export gyártásban. Az egy évvel korábbi ténytámadásokhoz mérten 228,8 százalékos teljesítést értek el.

Lényegében az éves exporttervet 6 hónap alatt teljesítették.

amit ezután szállítottak külföldre, az ráadás volt. Szívesen adták, mert a népgazdaság kérte, és volt is mi-ből adni, hiszen megfelelő tartalommal, jó minőségű készáruval rendelkezett a vállalat. Tavaly szépen emelkedett a termelékenység is.

Az egy főre, egy munkaóra-ra eső termelési érték több mint 5 százalékkal nőtt.

A szép eredmények forrásaként a több éves következetes műszaki fejlesztést és nem utolsósorban a kongresszusi munkaversenyt em-

legetik. Azt mondják, ebből származik a nyereségreszesedés is. Az idén ugyan kevesebbet osztottak, mint egy évvel korábban, de még így is szép összeg jutott:

közel 13 napi keresetnek megfelelő összeget kaptak a vállalat dolgozói.

Ez természetesen öröm a vállalatnál, s most az örömet fokozza egy Budapestre érkezett levél, amelyben a minisztérium Len- Kenderipari Igazgatósága és a Textilipari Dolgozók Szakszervezete Elnöksége a többi között ezt írja:

»Örömmel közöljük, hogy vállalatukat az 1962. évben végzett kiemelkedő munkájáért a Textilipari Dolgozók Szakszervezete Elnöksége és a Len-, Kenderipari Igazgatóság élüzem címmel tüntette ki.»

Élénk tavaszi mozgás a III. kerületben

Dolgoznak az útéptől — Kisteleki ktsz is dolgozik Szegeden? Mindenütt segít a lakosság is

A tavasz megérkezésének legbiztosabb jele az, hogy az utcákon mindenütt megjelentek az építők. Ávas járdákat, utakat bontanak, villanyoszlopokat emelnek, lámpákat szerelnek, vízvezetékeknek ásnak ágyat a földben és rakják a frissipros téglát. Van dolguk bőven, mert a tél is adott munkát, a tervek sem szegényesek, s ráadásul ezernyi kívánsággal tetézték meg a választások előtt rendezett kisgyűléseken az emberek a tennivalókat. Különösen a III. kerületben adtak sok feljegyzni valót az új tanácstagoknak, akiknek ceruzája maradandóan fogott.

Felsorolni is sok...

Annyi helyen folytatnak ezekben a napokban útéptést és javítást a III. kerületben, hogy felsorolni is sok. A legutóbbi végrehajtó bizottsági ülés elé terjesztett jelentésben utcák egész tárcái szerepelnek. Megkezdtek a Kálvária tér északi oldalán a tönkrement aszfaltkocsiút felújítását. A Huszár utcában a kábelgyár munkái felbontották az öreg járdát, melynek helyére aszfaltot öntenek, dolgoznak az útváltók a Felhő utcában, s hamarosan megkezdik a Bem, Borbás és Oltványi utcán is, hogy folytassák a tavaly megkezdett járdaépítést. A Cserny Mihály utca új burkolásának költségvetése most készül, s vele együtt a Pozsonyi és a Rákóczi utca aszfalt-gyalogjárójának költségeit is kalkulálják, hogy azután időben megrendelhesék a munkát. Hasonló stádiumba érkezett a Kisfaludy utca és a Ságvártelep új házainak környékén tervezett gyalogjárda-aszfaltozás.

A kerületi tanács a megrendelt munkákhoz biztosított kivétel nélkül is, így folyamatos útéptésnek semmi akadály nem lesz.

Víz, villany

A külső városrészeknek fájó pontjuk a vízellátás és a közvilágítás elmaradottsága is. Mire számíthatnak e téren a III. kerület lakói?

A végrehajtó bizottság már döntött abban, hogy Hattyas-télepen új kutat fúratnak. Ehhez a szerződést is megkötötte a tanács és a szerződés szerint április 1 a munkakezdés határideje. Az új kútnak június 30-ra kell elkészülnie. Nagy az élénkség Gyulátelepen is. A lakosság rendkívül lelkesen segíti a közvilágítás és nyomócsőhálózat építését, Mihályteleken pedig ugyanilyen célra most szervezik a tanács tagok a lakosságot. Alsóvárosban sok vízfogyasztót bekapcsolnak a magasnyomású hálózatba, s újabb hálózatbővítésre most készíti költségvetést tanács megrendelésre a vízmű.

Összegyűjtötték a III. kerületben a tanács tagbeszámolókon és kisgyűléseken elhangzott világítási gondokat is, és a kéréseknek megfelelően 55 db közvilágítási lámpa felszerelését rendelték meg a DÁV-nál. Ezzel együtt építik a Szél utcai új társasházak telkeihez a villanyvezeték és a több mint 2 kilométeres hálózatot.

Óvodák, iskolák fiatalodnak meg

Tartogat kellemes meglepetéseket a III. kerületi tanács ideai programja az egészségügyi intézményeknek, meg az óvodáknak és iskoláknak is. Már elkészült a Földműves utcai bölcsőde és a Kálvária téri egészségügyi tanácsadó felújításának terve — éppen csak azzal van gond, hogy ki tudja a munkát elvégezni. A Szegedi Építőipari Ktsz adminisztrációs okok miatt nem szerződhetett a tanáccsal, de a városi egészségügyi osztály egy kisteleki ktsz-szel tárgyal, s a tárgyalás eredménye jó hír a III. kerület lakosságának.

Augusztus 10-ig elkészül a Szél utcai óvoda felújítása is, amint a szerződésben a Szegedi Építőipari Vállalat ígérte. Ugyanez a vállalat dolgozik majd a Hámán Kató és a Gárdonyi Géza általános iskola felújításán, s ha semmi sem jön közbe, ezeket az iskolákat újjá varázsolva, augusztus 30-án, illetve augusztus

tus 15-én, tehát még az új tanév megkezdése előtt átadják rendeltetésüknek.

Dolgozik a társadalmi munkabizottság

A lakosság nem nézi ölbe tett kézzel a kerületi tanács erőfeszítéseit, hanem a hívó szóra ászót, lapátot, csákányt emel és segít mindenben. A kábelgyár munkái, Mihálytelek és Gyulátelep lakói eddig is sokat lendítettek a tanács kezdeményezéseiben. Legutóbb pedig megalkototta a végrehajtó bizottság a társadalmi munka szervezésére és irányítására hivatott bizottságot is. Ennek a dolga lesz az is, hogy megfelelő számszámokat biztosítson az önkéntesen segítő lakosoknak, megkeresse, és megnyerje a kerület területén működő üzemek és intézmények dolgozóit a városfejlesztés társadalmi támogatásának, és gondoskodjék a társadalmi munkások szakszerű irányításáról, valamint a munka számon tartásáról.

Itt is elkélne az a 400 ezer forint, amelyet a városi tanács végrehajtó bizottsága kitűzött a legjobb kerületnek.

A III. kerület lakosságán és a társadalmi bizottság szorgalmán múlik, hogy a jövő esztendőben több jut-e a közös számlára. Persze egy kicsit a másik két kerületen is, mert ott sem alszanak ebben a friss tavaszban a társadalmi munkások...

Sz. S. I.

Az idén 32000 vagon élelmiszert tartósítanak

Kedden az Élelmiszerügyi Minisztériumban Kovács László iparigazgató tájékoztatta a sajtó munkatársait a konzerv- és paprikaipari igazgatósághoz tartozó gyárak és üzemek ideai terveiről. Elmondása szerint világszerte elismerték és egyre keresettebbek a magyar konzervek. Az ideai terv 32000 vagon élelmiszer tartósítását írja elő, 7,5 ezer vagonnal többet, mint a múlt évi teljesítmény. A belkereskedelemnek a tavalyinál majdnem másfél ezer vagonnal több konzerv jut, s az átadandó mennyiség megközelíti az igényeket. Bővítik a választékot. Az igényeknek megfelelő mennyiségben gyártanak már az idén kisgyermekeknek való gyümölcs- és zöldségkonzerveket, diétás befőtteket, és húsos ételeket. A kereskedelmi minőségellenőrző intézet most vizsgálja a diétás gyümölcsleveket. Rövidesen árusítják ezeket is.

Az idén jobb minőségű

konzervek készülnek. Minden gyár részére kötelezően előírták a legjobb technológiák alkalmazását és a minőség javítását több új korszerű feldolgozó gép üzembe állításával is elősegítik. Például Nagykőrösön és Kecskeméten napi 15–15, Hatvanban pedig 30 vagon nyers paradicsom feldolgozására alkalmas automata gépsort helyeznek üzembe. A Hatvani Konzervgyárban elkészül az első automata lecsógyártó gépsor, amely minden munkafolyamatot géppel végez és új berendezéssel korszerűsítik, folyamatosá teszik a sterilizálást is.

A korszerűsítéssel együtt tovább épül a békéscsabai és a nyíregyházi új konzervgyár. A jövő év végére már mindkettő teljes kapacitással fog dolgozni. Határozatot hoztak egy harmadik új konzervgyár létesítésére, amelynek építése Debrecenben 1965-ben kezdődik meg. (MTI)

Figyelmeztető „apróságok”

Hajnali zárórakor tántorgott haza — vele mentem, hogy megnézzem otthoni fogadtatását. Két gyerek aludt a szűk kis ágyacskában, a feleség vértelen, fehér arccal állt az ajtó mögött és alázatos szegyenkezéssel nézett részeg férjére. Az pedig — egy tudományos intézet munkatársa — bambán figyelte gyerekeit, feleségét, azután tompán felbőgött: »Van sör a házban?« Az asszony halkán felelt: »Nincs.« A férj tovább bőgött: »Pedig vendéget hoztam.«

Elhárítottam a további invitálást és bocsánatot kértem a zavarásért. Távozás közben megkérdeztem az asszonyt, hogy gyakori eset ez, vagy csak véletlen, néha fordul elő. Szomorúan, félénken felelt: »Sajnos nálunk ez a rendszer.« Önkéntelenül megkérdeztem, hogyan megy dolgozni ilyenkor, hiszen mindjárt reggel lesz?

— Orvosi igazolást szerez. Vagy a kollektív beugranak helyette...

Igy valóban könnyű — gondoltam magamban. Megvannak a haverok, megvan a protekció — megy az egyik, vagy a másik. Tehát ebből baj nem lehet. Mert ha egyszerűen megtörténik ilyesmi, hát üsse ki, de egy életet berendezni az alkohol bűzébe, úgy hogy ez természetessé váljon, mégiscsak sok.

Valóban nem tűnik fel senkinek, hogy egy ember — hisz ha csak egy ilyen ember volna ebben az országban — olyan züllötten él, mint a legközönségebb társadalmi sörpredék? Függetlenül társadalmi rendszerektől: a részeges elem mindig, mindenütt lenézett figurája volt a közönségnek. Horthyék alatt is, »fönt« is, »lent« is. Ez nálunk sincs másként, azért még senkit nem tüntettek ki, hogy züllötten, részegen járjon haza, illetve munkahelyére, vagy fondorlatos módon elcsavarogja a munkát, végromlásba döntse családját, s önmagát Zola-tébolgyájába küldje.

S ráadásul ez az ember tízenöt éve kommunista, helyesebben párttagsági könyvvvel rendelkezik. Talán ez már nem közömbös, hiszen egy magasabbrendű, nemcsak politikai, de morális közösségnek a tagja.

Valóban nem tűnik fel senkinek, csak a vérszegény, beteg asszonynak és a két kicsi gyermeknek, hogy nap mint nap részeg, züllött ember lép a szobába? Akinek bűzétől is rosszul lesz a környezet? Valóban nem tűnik fel semmi munkahelye kommunis-tának? Vagy a szomszédoknak sem tűnik fel semmi? Nem látják egy család csöndes pusztulását, tébolyító helyzetét?

Vagy már ennyire közömbösek lennénk egymás iránt? Azt hiszem, nem. Az emberi tisztesség megköveteli, hogy felleljünk a társadalomra és a családokra káros elemekkel szemben. Védjük meg a családokat és az egészséges embereket. Most már nem önkéntesen elvonókúrára van lehetőség — társadalmi érdekből is el lehet küldeni bárkit elvonókúrára. Vagy nem akad illetékes, aki rendet teremtsen?

Ez az egyetlen példa is alkalmas arra, hogy szóvá tegyük azokat az üzemeket és intézményeket, ahol szabadságkikérésével, nehezen elfogadható orvosi igazolással, vagy színtelt betegséggel lehessen megúszni a züllés okozta hiányzást. Vajon hány helyen állítottak pellengérré gyenge jellemű embereket azért, mert nem tudtak kötelességüknek eleget tenni az előző éjszakai tívornyázás miatt? Sajnos erre alig van példa.

Vajon hány helyen vonták le a fizetést, vagy szabadságot azért, mert a dolgozó ember — s lehet szellemi munkás, vagy fizikai, vezető vagy beosztott — több ízben megfélekedett magáról előző éjjel. Sajnos erre nem tudnánk sok esetet felhozni.

Vajon hány helyen küldtek el társadalmi és családi érdekből elvonókúrára olyanokat, akik erre rászorulnak, hogy ezzel megmentsék a társadalmat és a család számára őket? Sajnos a szegedi idegklinika nem sok ilyen igazolást tudna adni.

A törődés egymással nemcsak köszönetet jelent, nemcsak »tükörmosolyt«, hanem segítséget a bajokon akkor is, amikor ebből esetleg »harag« lehet. De inkább legyen harag, minthogy emberi sorsok végromlásba merüljenek.

★

Egy szegedi nagyüzem igazgatója félig tréfásan, ironikusan mondta el, hogy néhány munkás pihenni jár be az üzembe. Megkérdeztem, hogyan érti, mert nem egészen világos, amit mond. Fejtégetése meglepő furcsaságokkal szolgált. A következőképpen hangzott:

Néhány szakma embere — kőműves, festő, rádió- és villany szerelő, asztalos, kárpitos, parkettázó, lakatos stb. — annyira »elfoglalt«, hogy a fő munkáját, tehát az órabéres időmunkáját egyszerűen melléktoglalkozásnak tekintik.

Más szóval kontárként dolgozik egész délután, fél éjszaka, mert annyi a privát kuncsaft, hogy nem győzi a sok javítást, átalakítást, felújítást.

Ez az epizód ezelőtt néhány héttel zajlott le, utána kezdtem nézegetni, hogy mit is mutat az élet.

Megállapítottam, hogy az emberek dolgoznak, egy családban több kereső is van. Teljesen érthető, indokolt, hogy szepítik, csinosítják otthonukat. Elegánsan öltözködnek. Ruhát csináltatnak, alakítatnak... ez a szocializmus természetéből ered, s ezért is szeretik az emberek ezt a tár-

sadalmi rendszert. Megfigyeltem, hogy ki dobálják régi avult holmijaikat, vagy átalakítják modern formára, izlésük szerint. Eszrevettem, hogy konzervatívizmussal nemigen vádolható a mi népünk.

De hiába mennek a ktsz-hez, ott annyi a munka, hogy hosszú határidővel vállalják a sürgős dolgokat is, ennélfogva elmennek ismerőshöz, vagy valamelyik komához, rokonhoz és megkérlik, »vállalja fel« munkaidő után... a javítani valót.

Hangsúlyozom, nem a ktsz-szel szembeni bizalmatlanságból teszik így, szó se róla. Persze a pénz is szerepet játszik itt, mert például egy rekamié átdolgozása, behúzója jó minőségű szövettel a kontárnál 600–700 forinttal is olcsóbb, mint a ktsz-nél? Vajon miért? Mert a kontárnak nincs rezsije, adója, iparengedélye — míg a ktsz-nek van, tehát nem konkurálhatnak egymással. S a ktsz-nek is annyi a dolga — az előzőekben említettem —, hogy »alig győzi«. De a magánsektor is »alig győzi«, sőt a kontár se győzi.

Az életszínvonal alakulását ha ebből a szempontból vizsgálja a Statisztikai Hivatal: talán kiderülne, 30 százalékkal élünk jobban, mint ahogyan nyilvántartjuk életkörülményeinket.

Na és a kiskeresetűek? S ahol nincs több kenyérkereső — ott mi a helyzet? Eleve kontárhoz mennek — mert az olcsóbb.

— Mi a megoldás? — kérdeztem a közgazdászt.

Vállalt vonogatta, azután bizonytalanul mondta:

— Az üzemekben szigorúbban kellene fogni a kontárkodó embereket. Aki pihenni jár az üzembe, annak aszerint fizessünk. Meg aztán egyik-másik ktsz-nél a haszonkulcsot érdemes volna felülvizsgálni komolyabban. Már csak abból a szempontból, hogy eredeti céltűzéseknek megfelelő-e ezzel a haszonkulccsal, másként szólva: a lakosság igényeinek tényleges, olcsó kielégítését szolgálják-e minden esetben. De ez nem helyi jellegű feladat.

Sajnos, e tényközlő megállapítás nem sokat mond. Talán majd az idő változtat a helyzeten: mert egyszer megtelődik minden, a lakások, még az új lakások is, a ruhásszekrények is. S remény van arra is, hogy a nagyszabású lakásépítkezések olyan eredményesek lesznek: az építők levonulása után nem kell mindjárt hívni a kontárt, hogy javítsa meg a parkettát, vizcsapot, villanyt..., úgy, ahogyan ez ma-napság előfordul.

★

Szellemesen mondta egy mérnök, hogy mi a »másodállások országa« vagyunk.

Persze kiderül, hogy neki is van másodállása. Azt mondta, ő sem kivétel, olyan, mint a falu.

Valamilyen címen, fontos szakmai megbízatás alapján, nélkülözhetetlenség jegyében, hozzáértés okán és még sokféle indokkal virágzik nálunk a »másodállás« kora.

Van másodállású főmérnök és főkönyvelő, másod- és harmad-, sőt negyedállású oktató és jogtanácsos, van hites könyvszakértő, kis- és nagytisztviselő, különböző szervező és kalkulátor, anyagbeszerző és »elszerző«, főorvos és alorvos..., szóval tele vagyunk másodállásokkal.

Na de mi a megoldás? Mert mit is kérdezhetne a jámbor halandó?

Erre nem is olyan egyszerű a felelet, mert a másodállás helyenként az adott szakma hozzáértő emberének hiányából fakad. Sőt elengedhetetlenül szükséges is átmenetileg, mint például a gyenge termelőségűvezeték elnöki tisztviselő másodállásban vállaló állami gazdasági igazgatók vagy erős termelőszövetkezetek elnökei esetében. Van még ezenkívül néhány olyan szakterület, ahol az élet átmenetileg szintén indokolja a másodállást.

De kevésbé hiszem, hogy mindenütt ezzel a szakemberhiánnyal magyarázható ez a jelenség. Mert esetleg másról is szó lehet itt. Talán olyasmiről is, hogy nem találtak meg a megfelelő embert, hogy a másodállásból első állás legyen egy arra érdemes és alkalmas személy számára.

Vagy nem ez a legfontosabb?

Az is lehet, hogy a legfontosabb talán az lenne, hogy az első állásban talán annyit kellene dolgozni, hogy feleslegessé váljon a másodállás.

Nehéz eset. Igen, mert itt sokszor nem a munka, nem is a másodállás, hanem — a pénz a lényeg.

Van ilyesmi is. Összeköttetések, gyenge szervezők, helytelen káderkiválasztás. Azért mégsem indokolható mindezekkel együttvéve sem, hogy mi a »másodállások országa« vagyunk.

★

Az említettek csak példák arra, hogy közéletünkben és közérkölcünkben még talánunk eszménktől és célunktól idegen vonásokat. Nem áthatatjuk azzal magunkat, hogy majd az idő megoldja ezeket és a hasonló fonák jelenségeket. Az évek egyedül nem — csak a mi céltudatos munkánk morzsolja le e figyelmeztető »apróságokat«.

K. K.